

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Προπληρωτέα εις Αθήνας
ἢ ἐκδότης.
Διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς Ἑλλά-
δος συνδρομητὰς δρ. 10.
Διὰ τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς » 12.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Παρὰ τοῖς Κ. Κ. Διδασκά-
λοις καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν
Ταχυδραμεῶν ἐν τῇ ἡμε-
ραπῇ.

Ἐκδίδεται τρίς τοῦ
μηνός.

Ὅχι οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσισπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΙΟΣ)

Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ πο-
ρῶ τοῖς Κ. Κ. Ἑλληνοῖς
Προξένοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέ-
ροις ἐπιτρόποις τοῦ ἑκδότη-
του.

Ἐάν τις φιλομαθὴς, ἔση καὶ πολυμαθὴς.
(ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.)

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

ΕΙΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΝ Ν. ΝΑΖΟΥ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΕΝ Τῷ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙῳ ΛΙΟΣΙΩΝ

τῇ 26 Δεκεμβρίου 1869 μετὰ τὴν νεκρώσιμον
εἰς αὐτὴν ἀκολουθίαν.

Ῥέουσιν ἀκόμη πικρὰ τὰ δάκρυα διὰ τὸν ἄωρόν σου θάνατον, ὦ καλλιπάρθενε Φερενίκη, καὶ ἰδοὺ νέος σπαρχαμὸς, νέα ἀνίατος συμφορὰ, νέα δόνη ἐνέσκηψεν εἰς τὸν πατρικόν σου οἶκον. Προπέμπομεν εἰς τὸν τάφον τοῦτον πλησίον τοῦ ἑδικοῦ σου τάφου, τὴν φιλόστοργόν σου μητέρα. Ἔρχεται ἡ μήτηρ σου νὰ σὲ ἐναγκαλισθῇ, νὰ σὲ φιλήσῃ ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ, διότι σκληρὸς ὁ θάνατος σὲ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς φιλοστόργους ἀγκάλας τῆς, καὶ ἀντὶ νυμφίου σὲ παρέλαβεν ὁ ψυχρὸς τάφος, ὁ τάφος ὅστις εἶναι ὁ ἀποδέκτης τοῦ φίλτρου τῆς καρδίας γονέων καὶ συζύγων καὶ ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν.

Σπαραξικάρδιον τὸ ἐπὶ γῆς τοῦτο γεγονός, σπαραξικάρδιον τῷ ὄντι ἀνιλεῖς ὁ θάνατος ἐτυράνησεν τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη τὴν πρὶν εὐδαίμονα, τὴν ἀγευστον τέως πικριῶν, τὴν περιχαρῆ οἰκογένειαν τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τὸν οἶκον τὸν ἑδικόν τῆς. Προπέμψιν ἀπέπτη ἀπὸ τῆς μητρικῆς καὶ πατρικῆς ἀγκάλης, ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς πατρὸς καὶ συγγενείας τῆς ἡ οὐρανίας καὶ τῷ ὄντι φερώνυμος Οὐρανία ἡ ἀδελφὴ τῆς πολυκλαύστου ταύτης Πηνελόπης. Πέρουσι μετέστη ἐκ τῶν προσκαίρων καὶ ἀνίατον ἀφήκε τραῦμα εἰς τὸν σύζυγον, εἰς τοὺς γονεῖς, εἰς τὴν συγγένειάν τῆς ὅλην ἢ ἄλλη τῆς ἀδελφῆ, ἡ σεμνὴ ἐκείνη Ἀσπασία Καραλιθάνου. Ταχὺς ἠκολούθησεν εἰς τὸν τάφον τὴν Οὐρανίαν καὶ τὴν Ἀσπασίαν ὁ ἀγαθὸς ἐκείνος καὶ φιλοστόργος αὐτῶν πατὴρ Παναγιώτης ὁ Λαζαρῆς· ταχὺς ἐπορεύθη νὰ εὕρῃ τὰς ποθεινάς του θυγατέρας. Ἀκόμη δὲν εἶχον

ἀφαιρεθῆ τὰ πένθημα διὰ τὸν θάνατον τῶσων καλῶν οἰκειῶν, ἀκόμη δὲν εἶχεν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον πρᾶνθῆ ὁ ἐκ τῶν τῶσων ἀλληλοδιαδόχων θανάτων ὀδυνηρότατος τῆς καρδίας πόθος καὶ ἰδοὺ, ὦ τῆς ἀνηκίστου συμφορᾶς δύο νέοι τάφοι ἀνοίγονται, τάφος θυγατρὸς νεαρῆς τῆς, ἀγγελομόρφου τὸ τε εἶδος καὶ τὴν καρδίαν, καὶ παράλληλος τάφος μητρὸς ἐν ἡλικίας ἀκμῇ, εἰμοὶ κοιμητήριον, νεκροταφεῖον ὅλον συναπετέλεσαν οἱ τῶσοι θάνατοι. Ὁλόκληρος πολυπληθὴς πατριὰ μέλαινονοῦσα ἀγγέλλει τὸ πάθημα.

Ἄναυδον, ἀναυδον τῷ ὄντι καθιστῶ καὶ τὸν ἐλαλιώτερον τῶν ἀνθρώπων τὸ πραγματώτατον τοῦτο δράμα, ἡ σειρὰ αὕτη τῶν δυστυχημάτων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πατριάν. Παρουσιάζονται ἐνώπιον ἡμῶν δύο τάφοι νεαρῶν, ὁ τάφος τῆς πολυκλαύστου Φερενίκης, καὶ ὁ ἀνοιχθεὶς ἤδη καὶ ἀναμένων νὰ περιλάβῃ τὸ σῶμα τῆς ποθεινοτάτης τῆς Φερενίκης μητρὸς τῆς. Βλέπομεν ἐμπροσθεν ἡμῶν ἀναμμένας τὰς νεκρωσίμους λομπάδας τῆς μητρὸς, πρὶν εἶ ταχῶσι, πρὶν εἶ σβύσασιν αἱ νεκρωσίμikai λαμπάδες τῆς θυγατρὸς. Στρέφομεν τὸ βλέμμα ἐκεῖ καὶ ἰδοὺ βλέπομεν σταυροχειριασμένον, ἔρημον, ὀδυρόμενον τὸν δύστηνον πατέρα τῆς Φερενίκης, τὸν ἀπαρηγόρητον ἄνδρα τῆς Πηνελόπης Νικόλαον Νάζον, τὸν ὁποῖον μόλις ἡ πίστις καὶ τὸ καθήκον πρὸς τὰ ἐπιζῶντα τέκνα του τὸν κρατοῦσι ἀπὸ τοῦ νὰ πῆσῃ ζῶν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν τάφον τῆς θυγατρὸς, εἰς τὸν τάφον τῆς μητρὸς. Βλέπομεν παιδία ἀβήνα καὶ θήλια πολλά, τρυφερὰ καὶ ἀνήλικα νὰ ζητῶσι τὸ θάλπος τῆς μητρικῆς ἀγκάλης καὶ νὰ εὐρίσκωσιν ἀντὶ τούτου τὸ ἀπαίσιον ψόθος τοῦ θανάτου. Φωνάζουσι τὰ τέκνα, καλοῦσι τὴν γλυκεῖαν μητέρα των, προφέρουσι τὸ ἥδιστον εἰς τὸ στόμα των ὄνομά τῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ γλυκοῦ μητρικοῦ φιλήματος τὸ ὅποιον περιμένουσι τὰ χεῖλη των, τὰ προσκαλοῦσι νὰ νεκροφιλήσωσιν αὐτὰ τὴν μητέρα καὶ θανάσιμος σιωπῇ τὰ καταστέλλει, παγώνει τὸ αἷμά των. Καλοῦσι κλαυθμηρὰ τὴν μητέρα, καὶ ὁ πένθημος κώ-

των της εκκλησίας, το αμβλύφωνον σήμαντρον το νεκροταφείου, το νεκρώσιμον τρισάγιον των ιερών απο κρίνονται, παιδιά μου, δεν έχετε πλέον μητέρα επί της γης, και ή απόκρισις εσοχίζει, σπαράσσει την τρυφεράν, την έως πρό ολίγου άλύπητον καρδίαν των. Το λιβάδι εκείνο συνοδεύει εύσομον την ώραιάν ψυχήν της ποθεινοτάτης μητρός σας εις τους ούρανοδς, και το ώχρον φως των κρηίων εκείνων αναγγέλλει τον από σας, φίλτατα παιδία, σωματικόν χωρισμόν της, και τα παιδία χύνονται πνιγμένα εις τα δάκρυά των, χύνονται όλοφυρόμενα εις του πατρός τάς άγκάλας, ζητοῦσι παρηγορίαν παρ' εκείνου, οστις άπαρηγόρητος αυτός στεφανοκοπέται.

Ο οίκος του Νικολάου Νάζου έμειρίσθη εις δύο—εις κοιμητήριον αιώνιας αναπαύσεως, και εις κοιλάδα κλαυθμώνος, εις οίκον στεναγμών και οδυρμών.

Ζημία ανεπινόρθωτος, τραύμα τό όποιον ή λήθη ούδέποτε θά έπούλωση.

Και ού μόνον ο οίκος του Νάζου άπόλωσε μητέρα φιλόστοργον, αύζυγον ένάρτερον την πολυστένακτον Πηνελόπην, αλλά και ή κοινωνία ήμων έστερήθη δεσποίνης κατηρητισμένης και πεπροικισμένης με δτι καθιστά την γυναίκα τοιαύτην, οίαν ο Σολωμών την έξόμνησεν. "Εφερην ή μακαρίτις πλούσιον τον ήθικόν και πνευματικόν κόσμον των άρετών, των άρετών οσαι εύδαίμονας άληθώς καθιστώσι τάς οικογενείας, και της άσκήσεως των όποιων δεν μένει άμέτοχος ή κοινωνία.

Έγνωρίζεν άκραφινώς ποία είναι τά καθήκοντα της συζύγου, ποία αι ύποχρεώσεις και αι εύθύναι της μητρος, ποία τά χρέη έν γένει του ανθρώπου προς την κοινωνίαν και έξεπλήρου τά πάντα εύλαθώς και άνελεπώς. Δεν τό έλεγεν ότι τά έγίγνωσκε διά να τό μάθωμεν και την χαιρετίσωμεν με τους επαινους ήμων, αλλά τό έδίδασκε διά της άσκήσεως αυτών. "Η μετριοφροσύνη της απέτρεπε την δημοσιότητα, και δεν ήθελε διά της επιδείξεως να καταστρέψη την αξιομισθίαν των καλών έργων της. "Ο θέλων του Θεου την εύλογίαν άποφύγει του κόσμου την δοξολογίαν, διά τοτο ή Πηνελόπη είχε την εύλογίαν του Θεου, και αυτη πάλιν ήτο ή εύλογία του οικου της, τό σέμνυμα της συγγενείας της, και ή αντίλειψις των δεομένων της φιλανθρωπίας της.

Δέν έρχομαι εις λεπτομερείας, δεν άπαγγέλλω άναλυτικώς τό ήθικόν και χριστιανικόν αυτης ήμερολόγιον. Πάντες γνωρίζετε ποία είναι ή πολιτεία του εύσεβους χριστιανου, πώς διάγουσιν οι εις τον βίον αυτών έχοντες όδηγον τον λύχον του θείου νόμου. Ουδεις άγνωστωσάετι ή άγάπη είναι των θείων τελειοτήτων τό άπαύγασμα. Γνωστόν είναι επίσης πώς ανατρέφει, πώς παιδεύει, πώς προσφέρεται εις τά τέκνα της ή μητήρ

ή γνωρίζουσα την ήν έχει εις τον Θεόν εύθύνην διά την ήθικην αυτών εύεξίαν. Οι ένδεεις και πένητες, οι άπεισαντες ίκετήριον τό βλέμμα προς την φιλανθρωπίαν της έβρεξαν με εύγνωμοσύνης δάκρυα την έλεήμονα χείρα της. "Χείρας δε αυτης διήνοιξε πένητι, καρπόν δε εξέτεινε πτωχῶ» λέγει ο Σολωμών περι της τοιαύτης γυναικός. Το ούράνιον της θείας άγάπης μεδιάμα έδιδε θάρρος προς τον έρχόμενον εις επιζήτησιν βοηθείας, έδιδεν έμψύχωσιν εις την δειλίαν της πτωχίας.

"Επολεμήθησαν βέβαια υπό των επηρεασμών του κόσμου αι ήμέραι της, αι άρεταί της. "Ο πειρασμός είναι πάντολμος, άφ' ου και αυτόν τον Θεάνθρωπον επεχείρησε να έκπεράσση, άλλ' ή Πηνελόπη έχουσα άσπίδα την εις Θεόν ακράδαντον πίστιν της, καθωπλισμένη με της άρετης τά άήττητα όπλα, διήλθεν άσινής πάντα κίνδυνον και τον κόσμον νικήσασα τροπαιοφόρος, φέρει της νίκης τον στέφανον. "Η εύπορία, ή κοινωνική θέσις του άνδρός της, ή του οικου της εύγένεια της επεδείκνυον την έπαγωγόν της άλαζονίας εικόνα, τάς επιδείξεις της ύψηλοφροσύνης, της πολυτελείας και όλον τό όφρώμα της μεταιοφροσύνης, άλλ' οβτη διά των όφθαλμών της μετριοφροσύνης της χριστιανωσύνης, έβλεπε και έγνώριζε την άνθοσκεπή άβυσσον της άπωλείας και δεν επάται εις τό τοιοῦτο έδαφος τον πόδα της. Και αντίστροφα επήλθον δοκιμαστήρια της εύσταθείας της εις την χρηστότητα και την πίστιν της. Τοιαύτα δοκιμαστήρια ήσαν αι θλίψεις, αι νόσοι, οι θάνατοι, και ταύτα θριαμβευτικώς διήρχετο διά της καρτερίας της. Το πικρόν ποτήριον έδέχετο ως μάθημα της οδίας του κόσμου και ως μήνυμα ότι άλλαχου, επάνω εκει, έπρεπε να περιμένη τον άίδιον γλυκαμόν. Δεν έθεώρει τάς θλίψεις ως θείαν έγκατάλειψιν—δθεν διήρχετο τά πάντα έν ειρήνη, διά τοτο και άμετάβλητος, άκήρατος έτηρείτο ή μοναδική εκείνη γλυκύτης του ήθους της, ήτις και νεκράν την στολίζει ήτο αυτη άπαύγασμα της ειρήνης της ψυχής της. "Η τοιαύτη ειρήνη ως θειον δώρημα είναι γαλήνη έν μέσαις τρικυμιάς, είναι λιμήν έν τόποις ναυαγίων. "Ο Θεάνθρωπος ειπε "Την ειρήνην την έμην δίδωμι υμίν» και ή Πηνελόπη έλαβε και έτήρησεν άλύμαντον την παρὰ του Κυρίου προσενηχθείσαν ταύτην δωρεάν» και οβτω, διελθοῦσα τάς ήμέρας οσας ηδδόκησεν ο Θεός να τη χαρίσση επί της γης, έξεδήμησεν εις ούτον και την ψυχήν της καθαράν παρέδωκεν εις τον Πλάστην.

Δέν παραμένω εις τον μακρόν έλεγχον, εις τον πλούσιον κατάλογον των περιεχομένων έν τη βίβλω της ζωής της—είναι άδίκημα να την κρατώμεν έδώ επί πολύ.—Δέν βλέπετε πώς την περιμένει ή Φερηνική της; Είναι ή κόρη τώσας ήμέρας ήδη άνευ της μητρος της, από των άγκαλών της οποίας ούδε στιγμήν έλειπε. Την Φερηνικήν έβλεπεν ή Πηνελόπη θνήσκουσα,

διότι κατέβη εις τό πλευρόν της μετά του άγγελου ίνα συνοδεύση την ψυχήν της μητρός οσου και ή έδική της χαραστατεί, διά τοτο ή Πηνελόπη ίλαρὰ παρέδωκε το πνεῦμα, δεν έτραχύνθη εις την θεαν του θανάτου. "Ο θάνατος δεν είναι φοβερός όταν έρχεται όπισθεν ούρανοπέμπτου άγγελου, χωρίζειεν μεν από του σώματος την ψυχήν, αλλά δεν την λαμβάνει αυτός, την λαμβάνει ή άθανασία, και ή άθανασία έλαβεν ήδη και έχει και την Φερηνικήν και την Πηνελόπην.

Φιλολογικά.

Αι τελευταίαί περιόδοι της 'Ελληνικής γλώσσης. Πραγματεία αναγνώσθησα άνθρωπων της 'Αμερικανικής 'Ακαδημίας των 'Ωραίων Τεχνών και 'Επιστημών και εκ του 'Αγγλικού μεταφρασθείσα υπό Γ. Α. Κ.

(Συνέχεια ίδε αριθμόν 728).

ΙΕ'

Πρώτη εποχή. Από του 330 μέχρι του 622 μ. Χ. έτους.

"Ο Κωνσταντίνος υπήρξεν ο πρώτος 'Ρωμαίος αυτοκράτωρ, οστις έγινετο υπέρμαχος της νέας θρησκείας. Καίτοι ο χριστιανισμός, δηλαδή οι έξωτερικοί τύποι του Χριστιανισμού (49), επροστατεύετο παρὰ του αυτοκράτορος, ή άρχαία όμως θρησκεία έξηκολούθησε κατὰ το μάλλον και ήτιον μέχρι της εννάτης εκατονταετηρίδος (50). Πολλοί των αυτοκρατόρων τόσον εύηρεστοῦντο έν ταις θρησκευτικαίς διενέξεσιν, ώστε ή Κωνσταντινούπολις άποκίτηστη έκτεταμένον 'Ιεροσπουδαστήριον, έν τῷ έκαστος ενόμιζεν έαυτον διαδάκτορα της θεολογίας (51). Προαθεσόν ένταῦθα ότι ο 'Ιουστινιανός έτυφλώθη τόσον υπό του πάθους της θρησκομανίας, ώστε έξώδευσε και αυτούς τους μισθούς των διδασκάλων προς οικοδομήν μεγαλοπρεπών ναών, έντεῦθεν δε προήλθεν ή γενική παραλυσία των σχολείων και ή ταχεία έξάπλωσις άμαθειας (52).

"Η 'Ελληνική γλώσσα μεθ' όλας τάς άλλοιώσεις

(49) Έκ του εξής επιγράμματος εικάζεται ότι τά άγάλματα των 'Ελλήνων θεών ενίοτε μεταβάλλοντο εις Χριστιανούς αγίους και έλατρεύοντο έν ταις εκκλησίαις. 'Ανθολ. ΧΙΙ, σελ. 361.

Εις τον Μαρίνης οίκον. Χριστιανοί γενοῦντες 'Ολύμπια δώματ' έχοντες 'Ενθάδε ναιετάουσιν άπίημονες οὔδε γάρ αυτούς Χώνη φύλλιν άγούσα φερσίβιον έν πυρὶ θήσει.

(50) Οι κάτοικοι της Μάνας εις Πελοπόννησον ένγκηλίωθησαν την χριστιανικήν θρησκείαν βασιλεύοντος Βασιλείου του Μακεδόνα. 'Ιδε Πορφυρογ. 224.

(51) Παράβαλε Γρηγορ. ο Νύσσης, ΙΙΙ, 466.

(52) Ζωναρ. 14, 6, σελ. 63.

αι: ύπέστη διαρκούσης της περιόδου ταύτης, διτηρήσε τον άρχεΐυπον αυτης χαρακτήρα. "Η λαλουμένη γλώσσα έξημάτισε την βάσιν της γραπτης, άλλ' έμπεριείχε συγχρόνως πολλάς λέξεις και φράσεις δε: οι άληθώς πεπαιδευμένοι ούδ'όλως μετεχειρίζοντο (53), οὔτω τό σφ ος του Χρυσοστόμου, καιτοι άνώτερον εκείνου του άπαιδευτου, έννοείτο παρὰ του οχλου της Κωνσταντινουπόλεως, οστις εύηρεστέτο ν' άναγινώσκη τά πλήρη δυνάμεισ και εύφραδείας συγγράμματά του.

Οι έν τη περιόδω ταύτη συγγραφείς διαϊροῦνται εις κοσμοκρούς και εκκλησιαστικούς: οι μεν δύνανται να θεωρηθώσιν ως διαδοχοι των έθνικων συγγραφέων, οι δε των χριστιανων της ρωμαϊκής περιόδου. "Ο βουλόμενος να λάβη άκριβή ιδέαυ της δημοτικης διαλέκτου της εποχής ταύτης δεν πρέπει να προστρέξη έν τοις έπεξεργασμένοις συγγράμμασι των ρητόρων, άλλ' έν ταις όμιλίαις του Μακαρίου, έν τῷ Ευαγγελίῳ του Νικοδήμου και έν τῷ Λειμωναρίῳ του 'Ιωάννου Μόσχου (54).

(53) Παράβαλε Λ υ δ δς, Η. 'Ρωμαίοι δε τό κανουν έπι μεν τῶν ίδιῶν σα τ ο ὑ ρ α ν, έπι δε των εύωχίων έπιστολάρίαν, ήν άπαλαρίαν οι πολλοι έξ αγνοίας προσαγορεύουσιν' έπιστολάς γάρ τάς εύωχίας 'Ρωμαίοις έθος καλείν. 82, 12. 'Ανίσχων ο ήλιος τον ήθριον διασκορπίζει καιρόν, έν οι πολλοι αύγην ανομάζουσιν. 139. Το σ κ κς ο κρεοφόρος, έν οι ιδιῶται ζοκκάν έκάλεσαν καθ' ήμας. 169, 20. Σ η γ μ έντα αυτάς οι της αυλής καλούσιν, άντι του χρυσοσηματό δε πληθος επί των ιδιωτικων χαλαρῶν σημένα. 178. "Ο δε μανθής χαλαρῶς ειθός έστι, τό παρὰ τῷ πληθει μ α ν τ ί ο ν λεγόμενον, 189, 20 "Θήκαι' οὔτω δε τό λεγόμενον τῷ πληθει κ α λ α μ ά ρ ι ο ν εκείνοι λεγουσι. Π ρ ο κ ο π ι, 1, 319. Γερμανοῦς τε, οἱ νῦν Φ ρ ά γ κ ο ι καλούνται. Θ ε ο φ ι λ, Σ η μ ο κ α τ, 47. Ουκ και Τ ο ὑ ρ κ ο υς άποκαλείν τοις πολλοίς γνωριμώτερον 245. Φ ρ ά γ γ ο ι δε άρα οὔτοι τῇ νεωτέρη γλώττῃ κατονομάζονται. 331, 14. "Οκιάδα . . . , δ ρ ό μ ω ν α δε ταύτην είώθασιν τά πληθη άποκαλείν, 341, 19. "Ανδρα τινά των εις κάλλος γραφότων, έν έν συνθέσει φωνής κ α λ λ ι γ ρ ά φ ο ν όνομάζει τά πληθη 328, 10. "Ον σ κ ρ έ β ω ν α είώθε τά πληθη άποκαλείν. 333. Των βημάτων των ύψηλων (ά μ β ω ν α δε ταῦτα τά πληθη άποκαλεσι). Παράβαλε έπίσης Φ ω τ, 77, σελ. 64, 39. Και οὔδε αι καινοπρεπείσ αυτη (Μάλχω), οσαι τό εμφαντικόν και εύχον και μεγαλείον έχουσι παραβλέπονται. 129. "Βσι δε (Αούκιος) την φράσιν σαφής τε και καθαράς και φίλος γλυκύτητος, φεύγων δε την έν λόγῳ καινοτομίαν 79, σελ. 24. Νεωτερίζει δε (Κάνδιδος) και ταις συντάξεσιν, ούκ εις τό γλαφυρόν μάλλον και επαφρόδιτον, ώσπερ έτεροι, άλλ' ώστε δυσχεροδς ακούσαι και του ήδέος ύπερσίως.

(54) 'Ενταῦθα ο συγγραφεύς παραθέτει δείγματα του δημοτικου ύφους της τετάρτης, πέμπτης και έκτης εκατονταετηρίδος της χριστιανικής εποχής, είναι παραλείπομεν χάριν συντομίας. Σ. Μ.

μοσίας Ἐκπαιδευσεως θέλει δρῶσι τὰ τῆς χρήσεως τοῦ τῶν καὶ τῆς εὐθύνῃς τῶν ὑφηγητῶν. Εἰς τὸν αὐτὸν ἡμέτερον Ὑπουργὸν ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Διατάγματος τούτου.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Δεκεμβρίου 1869.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Δ. ΣΑΡΑΒΑΣ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΙΣ' ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ «ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ» ΗΤΟΙ ΤΟΥ 1869.

Διατριβαὶ κτλ.

Table listing various articles and their page numbers, including 'Δύο λέξεις περὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ ἔθνους', 'Ἡ Σφιγξ, ἱστορικὸν ὄνθλευμα', 'Γεν. Ἰσολογισμὸς τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς τῆς 31 Δεκεμβρίου 1868', etc.

Table listing various articles and their page numbers, including 'Νεκρολογικά—Λόγος ἐπικηδείας εἰς Κωνστ. Βρυζάκην', 'Ἀσμάτ'α ἀδόμητα ἐν Ἀραχῶδα, Γ. Βουκούδης', 'Περὶ θερμότητος, I. Κ. (Ἀμάλθεια)', etc.

Table listing various articles and their page numbers, including 'Περὶ ἀκτινοβολίας (Ἀμάλθεια)', 'Δημοσθένης καὶ Περσινύ. (Κλειώ)', 'Περὶ ἀτμοσφαιρας. (Αἰών)', etc.

Table listing various articles and their page numbers, including 'Νεκρολογικά—Φερηνίκη ἡ Νάζου', 'Ἀσπασία ἡ Φωκαῖς', 'Συνέχεια περὶ θρησκείας, ἡθῶν κλπ. τῶν Ἰνδῶν', etc.

B'

Βιβλιογραφικὰ κα

Γούδα βιογραφία.

Ζήκου Ῥώση ἐνωτικόν.

Είδος πηγή

1720, 1728, 1730, 1744
 Α. Δαμασκηνού Στοιχ. Γεωμετρία διά τὰ ἑλλη-
 νικά σχολεία. 1728
 Ἀγγαλία Αν. Γούδα περί ἐκδόσεως παραλλή-
 λων βίων. 1743
 Διαγώνισμα Γ. Συμβουλίδου περί Πόντου. (Α-
 νατολ. Ἀσίη). 1808
 Εἰδοποιήσις τῆς ἐν Ἀθήναις Ἰατρικῆς Ἑταιρίας
 περί τοῦ Συμβουλίδου διαγωνίσματος. 1832
 Διοργανισμός τοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνι-
 κῶν γραμμάτων συλλόγου. 1839
 Τὸ Ἀθηναῖον καὶ τὸ περί ἀέρος βιβλίον τοῦ κ.
 Στρούμπου. 1903
 Πρόγραμμα διαγωνισμοῦ περί τῆς ἐν Ἑλλάδι
 παιδείας. 1908
 Πρόγραμμα διαγωνισμοῦ περί τῆς ἑλληνικῆς
 γλώσσης. 1910
 Ὁ Χριστόφορος ἡ τὸ ναυόγιον καὶ ἡ διάσωσις
 Α. Μαλᾶ. 1911
 Ἐθνικὸν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ 1930
 Ἀνέκδοτον ἑλληνικὸν χειρόγραφον περισωθὲν
 εἰς χεῖρας I. Ν. Σταματέλου. 1937
 Ἐρνέστου Δουθέρου λόγοι ἀπολογητικοί. 1974
 Λεξικὸν ἱστορίας καὶ βιογραφίας. 1976

κατάταγμα περί συστάσεως βιβλιοθηκῶν κατὰ νο-
 μούς καὶ ἐπαρχίας. 1800
 Ἐγκύκλιος περί ἐλέγχων τῶν ἐξετάσεων τῶν
 μαθητῶν. 1831
 Ἐγκύκλιος περί ἐγκαίρου ἀποστολῆς τῶν προ-
 γραμμάτων καὶ ἐκθέσεων. 1832
 Ἐγκύκλιος περί τῶν ἐνεκα μακρᾶς ἀπουσίας
 ἀποβαλλομένων μαθητῶν. . . . .
 Ἐγκύκλιος περί ἀκριβοῦς τηρήσεως Μαθητολο-
 γίου καὶ καταλόγων προσκλήσεως. 1810
 Δηλοποιήσις Δημάρχου Ἀθηναίων περί ἀνακο-
 μιδῆς τῶν λαψάνων. 1864
 Διακήρυξις τῆς Πρυτανείας τοῦ Ἐθν. Πανεπι-
 στημίου περί ἐπαναλήψεως διαγωνισμοῦ πρὸς
 ἐκλογήν ὑποτρόφου σταλησομένου δημοσίᾳ
 δαπάνῃ εἰς Εὐρώπην πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἀρ-
 χαιολογίας. 1865
 Ἐκθεσις ἐπὶ τοῦ περί ὀργανισμοῦ τοῦ Πανεπι-
 στημίου νομοσχεδίου. 1881
 Σχέδιον νόμου περί ὀργανισμοῦ τοῦ Πανεπι-
 στημίου. 1884
 Εἰσαγωγικὴ ἐκθεσις περί τοῦ νομοσχεδίου τῆς
 χρήσεως τῶν κληροδοτημάτων. 1893
 Σχέδιον νόμου περί χρήσεως τῶν ὑπὲρ τῆς παι-
 δείας κληροδοτημάτων. . . . .
 Ἐγκρισις τῆς στοιχειώδους Γεωμετρίας Α. Δα-
 μασκηνού. 1896
 Ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Νομάρχας καὶ Ἐπάρχους
 περί τοῦ νὰ γνωστοποιῶσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον
 ποῖα σχολεῖα δὲν ἔχουσι διδασκάλους. 1906
 Ἐγγραφοὶ πρὸς τὴν Πρυτανεῖαν τοῦ Ἐθν. Πα-
 νεπιστημίου περί διαταρᾶξεως τῆς μετὰ τῶν
 καθηγητῶν συμπνοίας καὶ ἀρμονίας. . . . .
 Διάταγμα περί ὑφηγητῶν. 1981

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΤΑΞΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
 ΛΑΨΙΣΤΟΥ

Γ.
 Ἐπίτημα ἔγγραφα.

Ἐκθεσις πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα περί
 τῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-
 λάδος καὶ τῆς δημοσίας παιδείσεως ἀπὸ τοῦ
 1866 ἄχρι τέλους Δεκεμβρίου 1868. Σελίς
 Ἐκθεσις ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου περί τοῦ ὀργανι-
 σμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. 1718
 Πρόγραμμα τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου πρὸς
 τὸν ἑλληνικὸν λαόν. 1721
 Νομοσχέδιον περί ὀργανισμοῦ τοῦ Πανεπιστη-
 μίου. 1722, 1729
 Ἐγκύκλιος Ὑπουργοῦ περί διορισμοῦ του.
 λίας περί ὑποθημαίων μαθητῶν πρὸς ἐξέ-
 και πρὸς παραποήσεως ἀπὸ δικτικῶν
 ἐπὶ τακτικῶν καὶ διαρκῶν κτηρύ-
 λείου λόγου ὑπὸ τῶν καὶ τῶν
 κατὰ νομοῦς ἱεροκρη

Παρακαλοῦνται οἱ ὀφείλοντες συνδρομὰς
 τῆς Ἐφ. τῶν Φιλομαθῶν νὰ πληρώσωσι ταύ-
 τας, διότι ἡ καθυστέρησις φέρει βάσανα εἰς τὸν
 ἐκδότην. Ἡ περαιτέρω ἐπιμονὴ εἰς τὴν μὴ
 ἐξόφλησιν τῶν ὀφειλομένων συνδρομῶν εἶναι
 ἀντικρὺς χρηματικῆς.

